

De mens en God

door: J.N. Darby

1 Korintiërs 1:17-31

De pogingen van de mens om God te kennen, bewijzen alleen dat men Hem *niet* kent, evenals de pogingen om gerechtigheid te verwerven laten zien dat de natuurlijke mens die *niet* bezit. Deze pogingen zijn het bewijs van een volledige onbekendheid met God. Mensen kunnen zich op twee manieren ten opzichte van God gedragen:

- 1^e Zij denken Hem te kunnen vinden door de wijsheid, dat zijn de filosofen. Zonder Hem te kennen, redeneren zij over wat Hij is en hoe Hij zou moeten zijn;
- 2^e De Joden beleden God te kennen en door Hem begenadigd te zijn. Zij waren het aan wie Hij Zichzelf had geopenbaard, en dat streefde hun hoogmoed.

De Joden hadden de geopenbaarde waarheid, maar zij beroemden zich daarop en dat is het tegenovergestelde van de kennis van God. Als de godsdienstige mens spreekt over '*mijn* godsdienst', dan heeft het woordje '*mijn*' de eerste plaats in zijn gedachten en dit verheft hem in zijn eigen ogen. De Joden eerden God tevergeefs. Zij beroemden zich op hun godsdienst, zonder Hem werkelijk te kennen. Want als men God kent, roemt men in Hem en niet in eigen godsdienstigheid.

De farizeeër dankte God niet voor wat *Hij* was, maar voor wat *hijzelf* was en tevens niet was (Luc. 18:11-12). Dat is het principe van de Joden. De filosofische Grieken dachten dat de mens in staat was om God te beoordelen en te zeggen hoe Hij moest zijn. Op die manier maakt men voor zichzelf een god, een god naar eigen verbeelding. Dat zijn de twee manieren, waarop God de mens op de proef stelt. Diegenen die de waarheid kennen, beroemen zich erop; en diegenen die de waarheid niet kennen, blijven in het onzekere over alle dingen en redeneren erover hoe God is, terwijl men er niets van weet.

God laat de mens begaan en Hij behandelt hem volgens het principe waarop hij zichzelf plaatst. Diegene die zelf rechtvaardig wil zijn, in plaats van God te vragen niet in het gericht met hem te treden, zal daarnaar geoordeeld worden. Diegene die voorgeeft God te kennen, zal dus overeenkomstig zijn aanmatiging geoordeeld worden. En de ellendige worm die niet weet wat de mens zou moeten zijn en die wil redeneren

over wat God moet zijn, zal op die grondslag geoordeeld worden. De menselijke filosofie maakt iemand niet zeker, maar onzeker. Door die wijsheid weet men niets, maar men twijfelt aan alles, zonder ooit zekerheid te krijgen! Een volledige verwarring is het resultaat. Men redeneert voor en tegen de kracht van God en Zijn goedheid, maar alles is onzeker. Als de mens een methode kiest, laat God hem begaan. In Zijn wijsheid heeft God bepaald, dat de wereld door haar eigen wijsheid Hem niet zou leren kennen.

Waarom zoekt God hem dan? Omdat de mens ver van God is en een andere natuur, andere gedachten en smaak heeft dan Hij. God kan de zonde niet liefhebben. Maar de mens heeft de zonde wel lief. De mens kan de heiligheid niet kennen, want hij is niet heilig. De mens is niet wat hij zou moeten zijn, en u weet dat God daar rekening mee houdt. Als men ver van God is, kan men zich beroemen op zijn godsdienst. Als men bij Hem komt, is men vol schrik en beven. Weet u waarom? Toen de mens God de rug had toegekeerd, heeft God hem een *geweten* gegeven. De verboden vrucht was de kennis van goed en kwaad. De mens die God niet kent, draagt een slecht geweten met zich mee, overal waar hij gaat. Het geweten redeneert niet, het *voelt* de menselijke verantwoordelijkheid en zegt: 'Ik ben verantwoordelijk en God is mijn Rechter'. Dat besef is altijd bij ons aanwezig, hoewel het geweten dikwijls verhard is. Omstandigheden als ziekte en dood laten het ontwaken.

De mens weet dat hij slecht is, dat is het enige dat overblijft van zijn bewering God te kennen. De mens kan niet weer onschuldig worden zoals in de hof van Eden, of zijn geweten verliezen. Hoe kan men dan tot God naderen met een kwaad geweten? Adam, met zijn geweten, probeerde zich te verbergen. Met een kwaad geweten tracht men God te ontlopen. Begeerten slepen ons mee. Het geweten spreekt en wij willen alles liever dan God ontmoeten, de Enige die aanspraak erop kan maken onze Rechter te zijn. Als een mens erover spreekt tot God te willen naderen, is hij altijd geneigd eigen voldoening te zoeken en te volbrengen. Nooit wil men God hebben en Zijn gezag accepteren, want dan moet men afstand doen van zichzelf. De mens kent God niet en zijn geweten laat hem God ontwijken. De menselijke eigen wil en de boze begeerten beheersen hem. Hij is ver van God en kan niet bij Hem komen.

God vleit de mens niet door te zeggen dat hij rechtvaardig is. God kan de zonde niet accepteren en Hij maakt de mens duidelijk dat hij een zondaar is. De menselijke trots moet gebroken worden. Daarom toont God de mens Wie Hij is, en past Zijn wet op hem toe. Hij laat Zijn woord als een zwaard in zijn ziel doordringen en overtuigt hem van zonde. Hij laat hem begrijpen dat hij God niet kent en dat hij bang is in Zijn nabijheid. Want als God Zich zou laten zien, zou de mens zo snel mogelijk willen vluchten. God spreekt tot ons door middel van het geweten. Hij maakt de dingen openbaar zoals Hij ze ziet, het egoïsme dat ons beheerst, onze begeerten en onze opstand tegen Hem. Maar deze openbaring van God aan het geweten betekent géén herstel van de breuk tussen de mens en God. Ze geeft licht en waarheid. De mens beeft en siddert, als hij God ontmoet; hij voelt hoe verkeerd hij is. Daarin bestaat het verschil in ons oordeel over de zonde als wij ons bevinden in Zijn tegenwoordigheid, of als Hij niet erbij betrokken is.

Maar nu iets nieuws. God komt tot de mens met de dwaasheid van de prediking, die de trots van de mens niet vleit. God laat hem zien dat Hij zijn Rechter is. In plaats van te kunnen redeneren, staat de zondaar voor de Rechter en zijn geweten geeft zich gewonnen aan God. Waarom getroost God Zich zoveel moeite om ons van zonde te overtuigen? Omdat Hij ons liefheeft. Waarom laat Hij ons niet in onze waan, om pas in de dag van het oordeel met onze hopeloze toestand en met het gericht geconfronteerd te worden? Omdat de genade en de waarheid door Jezus Christus geworden is. Hij brengt het licht, maar het licht is het *leven*. Om onze trots teniet te doen, redt Hij ons. In plaats dat Hij Zich door ons laat beoordelen, brengt Hij ons in het licht. Hij wil ons niet vleien en Zich ook niet aan ons oordeel overgeven. Hij is er om ons te redden, omdat er in ons geen wijsheid of goedheid is en de mens totaal verloren is.

Een wijsgeer is niet beter dan een onwetende. God heeft geen godsdienst gegeven voor filosofen, maar voor vuile, schuldige, arme en verloren mensen. De kracht van de mens telt niet, anders had Christus het verlossingswerk niet op aarde volbracht. Hij schenkt wat wij nodig hebben, *“opdat geen vlees roemt voor God”* (vs. 29). Een dronkaard kan niet roemen voor God. Maar ook een wijs filosoof is niet beter dan hij. U beroemt u tegenover uw naaste, maar er niets weerzinwekkender dan een mens, die zich wijs noemt en de massa overlaat aan hun lot, terwijl de ellendigste en diep gezonken zondaar in Christus alles vindt wat in zijn behoeften voorziet. Jezus daalt af tot iedereen, opdat alle schapen Zijn stem zouden kunnen horen. Hij brengt de liefde in de nederigste plaats, waar Hij toegankelijk is voor allen, een God die Zijn liefde heeft geopenbaard door af te dalen naar de allerlaagste plaats zonder Zich te vrijwaren voor enige smaad.

God is niet een God der wijzen. Hij richt zich tot de ellendigen, tot een melaatse of een slechte vrouw. Hij brengt het licht van een heiligheid, zover verwijderd van de zonde, dat Hij dichtbij kan komen zonder

Zichzelf te verontreinigen. Zo kan Hij de onreinheid wegnemen. De ellendigste, de diepst gezonken mens, die zoals de melaatse niet naar een ander mens kon gaan, kan nu bij God komen. Dat trekt het hart aan, opent het en maakt dat het oprecht is. In plaats van mij anders voor te doen dan ik ben om God gunstig te stemmen, zeg ik alles tegen Hem. Ik vertel Hem mijn nood, mijn kwaad, mijn zonden; ik kom met de natuurlijke mens, zoals hij is, en nader tot een God van liefde.

“Uit Hem toch bent u in Christus Jezus, die ons geworden is: wijsheid van Godswege, gerechtigheid, heiliging en verlossing” (vs. 30). God is daar voor de mens. U bent uit God! Wat een geluk! Wij hebben deel aan de goddelijke natuur. Wij zijn opnieuw geboren en hebben een nieuwe natuur; wij bezitten het leven van Christus, de laatste Adam. God werkt nieuwe gedachten en gevoelens in onze harten. Hij heeft ons door de machtige werking van de Heilige Geest gegeven wat wij nodig hadden: een heilig, een rechtvaardig leven, een leven dat liefde is. Christus in onze harten is werkelijk ons leven. Wat een genade! Dat is geen waarheid *buiten* mij, die mij veroordeelt, zoals de wet, die mij niet veranderen kon. Nee, *Christus* is mijn leven geworden, de bron van mijn gedachten en gevoelens: *“Christus leeft in mij”* (Gal. 2:20). En als dat leven in mij is, heb ik God lief. Ik vind mijn behagen in wat goed is.

Maar zult u zeggen: ‘Dat zie ik in mijzelf niet. Mijn hart is zo hard. Ik wil het wel, maar het lukt niet en daardoor ben ik dan weer ongelukkig. Ik wil wel, maar de kracht ontbreekt. Mijn geweten is helemaal niet rustig. Ik zie in mijzelf een beginsel, een bron van kwaad. Ik doe precies wat ik niet wil (maar dat is op zichzelf al een krachtig licht, dat ik in mijzelf een natuur ontdek, die tegengesteld is aan God). Ik zie dat mijn vlees vijandig is ten opzichte van Gods wil en precies het tegenovergestelde wil doen. Ik ben mij bewust van het leven. Ik zie de zonde. Ik oordeel dus het kwaad, maar daarmee bezit ik nog geen gerechtigheid. Ik heb gerechtigheid voor God nodig. Het farizeïsme leeft niet meer en ik spreek niet meer over *mijn* godsdienst, maar ik zeg dat mijn hart zo hard is als een steen! Ik zie zoveel liefde in de Heer Jezus op het kruis en ik heb Hem zo lief! Ik wil Hem liefhebben, maar mijn natuurlijke trots houdt er mij vanaf. Dat geeft echter geen vrede, want ik heb de wet geschonden en ik vrees voor het oordeel. Ik kan de liefde van God niet beantwoorden’.

Ik begrijp u, beste lezer(es), maar dat is nog altijd de gedachte dat *uzelf* aan Gods eisen moet voldoen. U hebt behoefte aan gerechtigheid. Het leven in u is iets anders dan de kennis van de gerechtigheid. U bent echter uit God en Hij heeft u gerechtigheid gemaakt in Jezus Christus. Het antwoord op al uw noden vindt u in Hem. Christus is ons geworden: *“wijsheid van Godswege, gerechtigheid, heiliging en verlossing”*. U bent dat niet uit uzelf, maar *“u bent in Christus Jezus, die ons geworden is: wijsheid van Godswege, gerechtigheid, heiliging en verlossing”*.

Nadat God heeft aangetoond wat de mens is, maakt Hij een einde aan hem. Hij maakt een nieuw schepsel. Wij zijn uit God in Christus Jezus. Als ik mij voor God zou moeten verantwoorden, moet Hij mij veroordelen. Maar er is iets anders, dat ik niet kan vinden als ik mijn hart doorzoek en dat ik van God heb gekregen. Waar? In *Christus*. Hij is voor mij geworden *gerechtigheid* van God. Die gerechtigheid is voor mij, geheel buiten mijzelf om en er is geloof nodig om ze te bezitten. Ik kan niet geloven in iets goeds in mij (en dat heb ik steeds zo ervaren), maar Christus wordt aan mijn geloof voorgesteld als gerechtigheid van Godswege. Er is dus een gerechtigheid. Ik ben zelf niet rechtvaardig en als God rechtvaardig is, moet Hij mij veroordelen. Op deze manier wordt mijn hart en mijn geweten gepeild, en dan zegt God tegen mij: 'Ik heb gerechtigheid voor u'. Welke? *Christus!*

Het gaat er niet om te weten, of ik deze gerechtigheid aanneem, maar of *God* deze aanneemt voor mij, want ik heb God beledigd. Ik zou zelfs Christus niet kunnen aannemen zoals het behoort. Ik zou zelfs niet kunnen zeggen of ik het geloof heb of niet. Maar dat is de kwestie niet: *God* is beledigd, wie moet dan voldoening en gerechtigheid ontvangen? Ik...? Het is duidelijk dat God gerechtigheid verlangt. Hij heeft ze gevonden, want Christus zit aan Zijn rechterhand. God heeft die gerechtigheid aangenomen en Hij heeft Christus verheerlijkt. Deze gerechtigheid is volmaakt genoeg om een Mens in de troon van God te plaatsen. Mijn geloof erkent de gerechtigheid die mijn deel is: God heeft mij Christus Jezus gegeven als mijn gerechtigheid. En Hij heeft Hem aan Zijn rechterhand geplaatst (en ik ben in Hem), omdat het een volkomen gerechtigheid is. God wil geen zonde. Ik moet mij aan Zijn gerechtigheid onderwerpen. Die gerechtigheid is Christus Zelf. Christus heeft Zich beziggehouden met het zondeprobleem en Hij heeft dat eens voor altijd gedaan. Hij zal Zich er nooit meer mee bezighouden. Hij is tot zonde voor mij gemaakt, en God is verheerlijkt in het oordeel over de zonde. Maar nu is Christus gezeten aan de rechterhand van God, en Hij is mijn verheerlijkte gerechtigheid!

Welk aandeel had ik in het kruis? Daar waar de gerechtigheid tot stand werd gebracht, had ik slechts mijn zonden. Is het werk op het kruis in mij volbracht? Buiten mij, natuurlijk. Christus was volmaakt in Zijn gehoorzaamheid, volmaakt in Zijn liefde. Hij was volkomen toegewijd aan de wil van Zijn Vader en Hij heeft Zichzelf overgegeven voor allen die Hij gered heeft – ik heb geen bijdrage geleverd aan het kruis. Het werk is volmaakt, omdat het plaatsvond tussen God en Zijn Zoon. Het is niet onderworpen aan mijn zwakheid. Christus heeft het volbracht. Ik hoef niet te hopen dat Christus sterft, opstaat en zit aan de rechterhand van God; ik *geloof* het en ik onderwerp mij eraan. Want God laat mij door het evangelie mijn zonde zien en Hij toont mij mijn gerechtigheid.

Bent u voldoende overtuigd van zonde om Christus te kennen als uw gerechtigheid? Dat is het getuigenis van de Geest van God. Onderwerp u aan de gerechtigheid

van God en niet aan uw eigen gerechtigheid voor Hem. Na al onze inspanningen, al onze innerlijke strijd, leren wij dat God ons een gerechtigheid heeft gegeven om niet. Als ik die niet bezit, durf ik de zonde niet te veroordelen zoals het behoort en zoek ik telkens verontschuldigen. Maar als Christus eenmaal mijn gerechtigheid is, ken ik mijzelf. Zonder die gerechtigheid was ik verloren geweest, anders zou God niet God geweest zijn. Zonder de gerechtigheid van God moet men óf de zonde voor zich verbergen, óf hopen dat het morgen beter zal gaan. Maar God zij dank, ik ben met Hem verzoend. Ik ben niet bang meer voor de toekomst. Christus is mijn gerechtigheid en deze is door God aangenomen, omdat Hij Hem verheerlijkt heeft. Wat een heilige waarheid.

Hij is onze volmaakte **heiliging**. De wet eiste dit of dat, maar Christus is de maatstaf van mijn heiligheid. Er is dan ook niets meer dat in strijd is met de tegenwoordigheid van God, waar ik door Christus ben binnengevoerd. Zoals Hij is, is Hij mijn heiligmaking. De wet heiligt mij niet, net zo min als zij mij rechtvaardigt. Hoe meer iets verboden wordt, hoe meer de mens het wil doen. Het verbod wekt de zonde op. Christus trekt het hart naar heiligheid. De Heilige Geest neemt de dingen van Christus en deelt ze mij mee. Wij worden naar hetzelfde beeld veranderd, omdat Hij ons leven is.

Ben ik nu helemaal verlost? Nee, de strijd is er nog. Ik zucht en ben bezwaard; er wacht nog een volledige verlossing. Maar Christus is mij ook geworden: **verlossing**, en ik moet nog even wachten om deze te krijgen. De Heer Jezus zal komen en geen stofje zal in handen van de vijand blijven. Of ik nu opgewekt of veranderd word, het is een volmaakte verlossing. Christus heeft een volmaakte en absolute overwinning bewerkt, door de gevangenis gevangen te nemen. Satan en de dood hebben voortaan geen macht over de christen.

Wat onze huidige persoonlijke relatie met God betreft, die is volmaakt. Wat mijzelf betreft, ik ben vol zwakheid, maar mijn relatie met God is niet gegrond op wat ik ben. Toen dat wel zo was, viel ik onder het oordeel. Maar Christus zal verschijnen voor hen, die Hem verwachten, tot *behoudenis* en niet tot oordeel. Het is eenvoudig: ik ben veroordeeld naar wat ik ben, en gered in Christus. Ik ben zonde in mijzelf, maar Hij is mijn gerechtigheid. Christus is ook heiliging en verlossing, wat mij verlost van de wet. Waar staat u? Is uw relatie met God gegrond op Christus Zelf? Hebt u afstand gedaan van elk greintje vertrouwen in uzelf en hebt u zich onderworpen aan de gerechtigheid van God? Is deze gerechtigheid volmaakt, ja of nee? Zou Hij deze gerechtigheid later verwerpen? God heeft Zijn Zoon niet gegeven op het kruis om Hem daarna te verwerpen. Christus is ons geworden: "*wijsheid van Godswege, gerechtigheid, heiliging en verlossing*". Laten wij zo in vrede met God het ogenblik afwachten dat wij met Christus in de heerlijkheid zullen zijn.

Oorsprong: Le Messenger Évangélique 1920-94

Titel: L' homme et Dieu

© Oude Sporen 2007